

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 września 2015 roku w sprawie z powództwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w W. przeciwko P. P. – komornikowi sądowemu przy Sadzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi o zapłatę 85,50 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zarzucając mu naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 481 k.c. poprzez oddalenie powództwa w zakresie żądania odsetek oraz naruszenie przepisów prawa proceduralnego polegającego na błędzie w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydanego orzeczenia, a mianowicie tego, że powód nie udowodnił wysokości wierzytelności. Tym samym wniósł o zmianę orzeczenia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi poprzez zasądzenie dochodzonej przez powoda kwoty lub uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powództwo jako nieudowodnione nie zasługiwało na uwzględnienie, w sytuacji gdy zdaniem powoda wszelkie prawem wymagane potwierdzenia roszczenia znalazły się w pozwie tj. w załącznikach dowodowych w postaci not odsetkowych oraz komputerowym wydruku zawierającym informację o stanie zadłużenia, z których wynika dokładnie numer faktury, daty i kwoty od jakich naliczane zostały odsetki, a także dzień zapłaty poszczególnych kwot, których suma na dzień 11 marca 2014 roku wyniosła 86,85 złotych. Dodatkowo zostały wskazane terminy wymagalności poszczególnych faktur oraz ich zapłaty. Tym samym w ocenie apelującego zarzut braku udowodnienia pozostawania w zwłoce przez pozwanego jest bezpodstawny.

Z powyższym stanowiskiem apelującego nie można się zgodzić. W przedmiotowej sprawie okoliczności dotyczące wysokości opłat należnych i zapłaconych przez pozwanego za udzielenie mu informacji w związku z prowadzonymi postępowaniami egzekucyjnymi były bezsporne. Spór koncentrował się wokół terminu zapłacenia przez pozwanego opłat oraz czy pozwany pozostawał w jakimkolwiek opóźnieniu w terminowej realizacji świadczenia pieniężnego. W tym stanie rzeczy obowiązkiem powoda było udowodnienie wysokości wierzytelności głównej, terminu płatności tej należności oraz terminu faktycznej zapłaty. Podstawą postawienia pozwanemu zarzutu nieterminowego wykonania zobowiązania jest ustalenie terminu świadczenia głównego, tj. od kiedy roszczenie główne wobec pozwanego stało się wymagalne oraz że pozwany uchybił terminowi płatności, co implikowało po jego stronie obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie zgodnie z art. 481 k.c. Tymczasem z przedłożonego przez powoda materiału dowodowego nie da się wyprowadzić wniosku zgodnego z twierdzeniem powoda, iż pozwany uchybił terminowi zapłaty należności głównej i wynikającej z tego tytułu należności odsetkowej i jej wysokości. Przede wszystkim powód wskazując, że rachunki za udzielenie informacji zostały uregulowane po terminie płatności, nie wykazał, kiedy te rachunki określające wysokość i termin zapłaty zostały pozwanemu doręczone oraz kiedy pozwany dokonał zapłaty, a także ile wynosiło opóźnienie w zapłacie. Brak jest w aktach jakiegokolwiek pokwitowania wskazującego na odbiór przedmiotowych rachunków, których płatności pozwany miał dokonać po terminie. Wbrew również stanowisku apelującego Sąd Instancji nie podważył wiarygodności załączonych do pozwu dokumentów. Uznał jedynie, że nie mogą one posłużyć za dowód dla wykazania zasadności zgłoszonego roszczenia. Sąd Okręgowy stanowisko Sądu I instancji w pełni podziela. Brak jest również podstaw do podzielenia stanowiska apelującego, wedle którego przedłożona przez niego nota

odsetkowa stanowi dokument urzędowy. Jest ona przede wszystkim oświadczeniem wiedzy głównego księgowego, a więc dokumentem prywatnym ze wszystkimi tego skutkami procesowymi wskazanymi w normie art. 245 k.p.c. Okoliczności w nich wskazane podlegają zatem kontroli sądowej co do prawdziwości wskazanych w nich faktów zgodnie ze wskazanymi regułami dowodowymi. Sąd I instancji słusznie uznał, że z dokumentu tego nie można wyprowadzić dokładnie jakie roszczenie, z jakiego tytułu i za jaki okres jest dochodzone. Z załączonego przez powoda zestawienia not odsetkowych nie wynika jakich sygnatur dotyczyła konkretna faktura. Tym samym powód nie wykazał swego roszczenia w sposób pozwalający na przyjęcie istnienia wierzytelności, jej wysokości, rodzaju a nade wszystko terminów wymagalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.